

Tekst van de uitzending op 12 maart 1985 in het programma 'Tijdsein' van de E.O. Voor het eerst kunnen we de stille kreet waarnemen op het gezicht van dit kind, dat met de dood bedreigd wordt.

## **DE STILLE KREET**

Mijn naam is Bernard Nathanson, ik ben verloskundige en gynaecoloog. Ik heb aanzienlijke ervaring met wat er met abortus samenhangt ik medicijnen studeerde, in 1949 bestond de wetenschap van de foetologie en embryologie nog helemaal niet. Wij leerden, dat het ongeboren kind, de foetus, iets was dat in de baarmoeder zat, maar 't werd aan jou overgelaten of het menselijk wezen al een eigen persoonlijkheid bezat. Maar sinds de jaren zeventig is dat allemaal veranderd. Rond die tijd begon de foetologie als wetenschap zijn intrede te doen in de medische wereld. Dat plotselinge intrede werd mogelijk door nieuwe technologieën, zoals echografie, elektronische hartbeluisteringstechnieken, foetologie, hysteroscopie, radio-immunologische chemie en vele andere technieken die alle tezamen met het vak foetologie uitmaken.

Echoscopie, waarbij het kind in beweging gezien kan worden is sinds 1976 tot de mogelijkheden gaan behoren. In de echoscopiekamer staat een gewone onderzoektafel naast het echoscopie apparaat zelf. Dat is die vierkante machine. De zwangere vrouw gaat op de onderzoektafel liggen. De onderbuik wordt netjes bedekt, het apparaatje wordt nu boven de baarmoeder gehouden. Het bestaat in feite uit een kristal die hoogfrequente geluidsgolven uitzendt en een ontvanger, die de echo van de golven oppikt. De echo's worden door een computer verwerkt tot een herkenbaar beeld van het levende, ongeboren kind. Het kind kan op het beeld komen in een lineaire scan die handig is bij gevorderde zwangerschappen of een sectorscan, die beter is in het begin van de zwangerschap, zoals hier. Het beeld, dat uit de echogolven wordt opgebouwd kan ongelooflijk gedetailleerd zijn. Zo accuraat is dit instrument dat je de hartklepjes open en dicht kan zien gaan bij iedere hartslag. Jonge moeders en vaders zijn nu in staat hun ongeboren kind te zien, dankzij deze spectaculaire techniek.

Deze technologieën, deze apparaten en machines die nu dagelijks gebruikt worden, hebben ons er van overtuigd, dat het ongeboren kind een mens is en deel van onze maatschappij en zich in niets onderscheidt van ons allemaal. We beschikken nu over de techniek om een abortus te zien vanuit het oogpunt, van het slachtoffer. Echoscopie maakt het ons mogelijk dit mee te maken. Dit is voor het eerst dat we kunnen zien hoe een kind uiteen wordt gescheurd, de ledematen worden afgerukt, vermorzeld en vernietigd door de meedogenloze metalen instrumenten van de aborteur.

We zien hier de modellen van de ontwikkelingsstadia van het kind in het prenatale stadium, voor de geboorte vanaf het eerste begin tot bijna aan het eind. Dit is het kind met vier weken, acht weken, twaalf weken, zestien weken, achttien weken, twintig weken en acht en twintig weken. U ziet, dat er nergens een revolutionaire verandering is in de vorm of substantie van dit persoontje gedurende de hele ontwikkeling. Met twaalf

weken is dit wezentje een volledig gevormd, volkomen herkenbaar mens. Er is al zes weken hersenactiviteit. Zijn hart functioneert al acht weken. En alle andere menselijk functies zijn niet te onderscheiden van de onze.

Dit boek hier is Williams Obstetrics. Het is de zestiende druk uit 1980. Dit is het handboek dat bij alle opleidingen in de V.S. gebruikt wordt. In het voorwoord, dat in 1980 geschreven is, staat de volgende waarschuwing: "Gelukkig leven wij nu in een tijdperk, waarin de foetus als een tweede patiënt gezien kan worden. Wie had een paar jaar geleden durven dromen dat wij als arts ooit de foetus zouden kunnen dienen? De medische erecode schrijft voor, dat wij onze patiënten niet mogen doden, maar dat wij gehouden zijn hun leven te redden. "Laten we eens zien wat abortus betekent voor onze tweede patiënt". Dit is het twaalf weken oude kind in de baarmoeder. De baarmoederwand is deze spier er omheen. Een aborteur gaat als volgt te werk:

Eerst brengt hij een speculum in de vagina, die hij openspert om de cervix te kunnen zien... de baarmoederhals hier. Als hij de cervix kan zien neemt hij dit apparaat, de aanhaaktang, en klemt die door het speculum aan de baarmoederhals vast, door hem dicht te klappen, zodat hij een stevige greep op de cervix heeft. Het volgende instrument dat ingebracht wordt, is de sonde. De sonde gaat de baarmoeder in en er dan weer uit. De aborteur weet nu, hoe diep en hoe groot de baarmoeder is. Met behulp van deze dilatatoren, gebogen metalen tangen, wordt de baarmoederhals opening opgerekt om de instrumenten van de aborteur toe te kunnen laten. De aborteur begint met de dunste dilatator en rekt daarmee de cervix iets op. Dan gebruikt hij het andere eind, dat iets breder is. Zo werkt hij de hele reeks af en gebruikt telkens steeds grotere uiteinden van de dilatatoren. Tenslotte neemt hij het apparaat dat als een zuiger werkt. Dat zit eerst steriel opgeborgen, totdat het gebruikt gaat worden. Het gaat door de verwijde cervix de baarmoeder binnen en doorboort het vruchtvlies dat het kind omringt zodat het vruchtwater wegstroomt. De zuiger komt dan in aanraking met het kind.

Er komt een druk op te staan van 55 millimeter kwik want aan het uiteinde komt een slangetje dat in verbinding staat met de machine die in feite de abortus uitvoert. De top van de zuiger begint het kind in stukken te scheuren. De stukken lichaam worden een voor een naar buiten gezogen tot er alleen flarden lichaam en hoofd over zijn. Het hoofd is te groot om door de zuiger te kunnen. Daarom komt er een speciale tang aan te pas, de verlostang of forceps, die door de verwijde cervix in de baarmoeder gaat. De aborteur probeert dan het vrij ronddrijvende hoofd in zijn greep te krijgen tussen de ringen aan het uiteinde. Het hoofd wordt gekraakt. De inhoud en tenslotte het bot wordt weggezogen. Dan is abortus in feite achter de rug.

We weten hoe een kind van twaalf weken eruit ziet op het scherm van de echoscan. We hebben ook de techniek gezien van een abortus bij twaalf weken. Voor het eerst krijgt u nu een film te zien, gemaakt met behulp van een echoscan van zo'n zelfde abortus. Dit is niet ongewoon. Het is geen late abortus. Dit is er maar een van de vierduizend per dag in de Verenigde Staten. De film is gemaakt in een abortus kliniek. De aborteur was in

dit geval een jongeman, die in twee abortus klinieken tegelijk werkte. Hij had in zijn jonge leven al zo'n tienduizend abortussen uitgevoerd. Toen hij gevraagd werd naar de filmmontage te komen was hij zo geschokt door wat hij zelf had gedaan, dat hij even de kamer uit moest, voor hij verder kon. Hij heeft nooit meer een abortus uitgevoerd. De jonge vrouw, die de echoscan kamara bediende was een feministe en een voorstandster van abortus. Ook zij was zo onder de indruk van wat ze bij de montage zag, dat ze het onderwerp abortus nooit meer aangeroord heeft.

Laten we nu de film zelf bekijken. We zien hier een sectorscan van een echoscopiebeeld van een twaalf weken oude foetus. Het kind ligt in een zijwaartse richting. Hier zien we het hoofd van het kind. Dit hier is het lichaam. Deze vlek is de hand van het kind op weg naar de mond. Als we goed kijken, kunnen we het oog zien, of in ieder geval de oogkas. Dit hier is de neus, en hier zit de mond. We kunnen zelfs de hersenventrikels onderscheiden. Dat is de met vloeistof gevulde holte. We zien het lichaam met de ribben hier in silhouet, de ruggengraat aan de achterkant. Deze korrelige aandoende massa bovenaan de scan moet de placenta of moederkoek zijn. Je begint hier ook de dijbenen te zien en de beentjes die van het lichaam af staan. We gaan tot actie over. We kunnen het hart zien kloppen in de borstkas van het kind met een snelheid, van ongeveer 140 slagen per minuut. We zien het kind vredig in de baarmoeder bewegen. Van tijd tot tijd gaat hij verliggen. Hij ligt nog steeds dezelfde kant op. De mond heeft de duim inmiddels gevonden. Het kind beweegt zich weer stilletjes in zijn heiligdom. De schaduw die we hier zien, onder op het scherm, is de zuigerkop. We hebben hem gekleurd, zodat u hem beter kunt zien. De aborteur heeft de cervix verwijd en brengt nu de zuigerkop in. U kunt hem nu over het scherm heen en weer zien bewegen. U zult zien, dat straks, als de zuigerkop, die nu hier is, dichterbij het kind komt het kind achteruit zal wijken, waarbij de bewegingen veel heftiger, schokkeriger worden. Het kind beweegt zich nu doelgerichter en hij verandert steeds van ligging. Nu probeert hij weer uit te wijken. De zuigerkop heeft hem nog niet geraakt. Toch zijn de bewegingen geagiteerd en heftig. We zien het kind nu weer in profiel. De zuigerkop gaat over het scherm heen en weer. De mond van het kind staat wijd open en we zetten het beeld straks stil. De zuigerkop, die u heen en weer ziet gaan, onderaan op het scherm, is het dodelijke wapen, dat straks het kind zal verscheuren en vernietigen. Pas als het vruchtvlies is gebroken en het vruchtwater vloeit raakt de zuigerkop het kind. We zien hem heen en weer gaan, terwijl de aborteur het lichaampje zoekt. Weer zien we zijn mond wijd open in een stille kreet, op het stilgezette beeld. Dit is de stille kreet van het kind, dat rechtstreeks met de dood bedreigd wordt. De hartslag is dramatisch versneld, net als zijn bewegingen. Hij voelt, dat zijn heiligdom belaagd wordt. Hij probeert weg te komen, naar links in de baarmoeder, in een poging een trieste poging, om te ontkomen aan het wapen, dat de aborteur gebruikt om zijn leventje te doven. Het hartje is nog weer sneller gaan slaan. Het maakt nu zo'n 200 (!) slagen per minuut. Hier is geen twijfel mogelijk, het kind is in doodsnood.

De vliezen zijn doorboord en het vruchtwater is afgevoerd. Nu is die hoeveelheid vloeistof rond het kind niet meer te zien. Nu het vruchtwater weg is wordt de zuigerkop

op het lijfje geklemd en wordt het kind naar beneden getrokken door de onderdruk, die op de zuigerkop staat. Het wordt systematisch van het hoofd gerukt. Het hoofd is nu hier aan deze kant. Ik wijs nu het hoofd aan. De benen zijn al weg. We zien nog steeds de zuigerkop op het scherm bewegen in stormachtig echoreeksen. Het kind wordt heen en weer gerukt nu de zuigerkop aan het lichaam zit en de aborteur het kind met de zuiger bedreigt. Het hoofd is nog te herkennen. Het lichaam al niet meer. Dat is van het hoofd gerukt.

Nu zien we alleen nog het hoofd, of de middenecho van het hoofd en wat losse botsplinters. Het hoofd van dit 12 weken oude kind, dat ik hier aanwijs, is te groot om aan een stuk uit de baarmoeder getrokken te worden. De aborteur moet gebruik maken van dit instrument, de verlostang om het hoofd te pakken te krijgen. Hij moet proberen het hoofd met de tang te breken en stukjes bij beetjes uit de baarmoeder te verwijderen. De aborteur en de narcotiseur bedienen zich van een geheimtaal om zich af te schermen voor de realiteit van het gebeuren. De aborteur en de narcotiseur noemen het hoofd, dat nu gezocht wordt, nummer Één.

De narcotiseur vraagt aan de aborteur: "Is nummer Één er al uit? Zijn we klaar? "

We zien van tijd op tijd de twee armen van de tang op het beeld verschijnen. Het hoofd zweeft vrij rond in de baarmoeder. Daar ziet u de armen van de tang al aankomen. Het hoofd wordt nu door de verlostang omsloten en het hoofd wordt naar de cervix getrokken. Het enige wat we nog zien zijn de scherven, de gebroken overblijfselen, de stukken weefsel, die ervan getuigen dat hier een levend, hulpeloos mensenkindje heeft bestaan.

Om te weten, wat de invloed van abortus op de maatschappij is moeten we de cijfers over de laatste twintig jaar bekijken. Er bestaan betrouwbare gegevens, dat er in 1963, lang voordat abortus helaas door de wetgever werd goedgekeurd, per jaar honderdduizend illegale abortussen werden gepleegd. En maar heel weinig legale. Het eerste jaar dat abortus niet meer bij de wet verboden was, werden er 750.000 abortussen uitgevoerd. En in 1983, het laatste jaar waarover we volledige gegevens hebben, waren dat er anderhalf miljoen. Wat is abortus als industrie waard? Vorig jaar werden er anderhalf miljoen uitgevoerd. De kosten van een gemiddelde abortus bedragen 300 tot 400 dollar. Dat betekent een industrie met een omzet van 5 tot 6 honderd miljoen. Die zal voorkomen op de lijst van de 500 grootste industrieën ter wereld. 90 % van het geld verdwijnt in de zak van de medici. De rest gaat naar de ondernemers, die de klinieken exploiteren. Er is een onderzoek geweest naar die klinieken. Als paddestoelen schieten de ketens van abortusklinieken uit de grond. In ieder geval in Californië en het zuidwesten en zelfs in het zuidoosten. Er zijn tekenen die er op wijzen, dat ze steeds meer in handen van de maffia komen, dus van de georganiseerde misdaad. Dit geldt dus, het abortusgeld, is niet alleen besmeurd met het bloed van onschuldige slachtoffers, maar ook door de duistere handen van de georganiseerde misdaad in de V.S.

Als we het over abortus hebben, moeten we goed begrijpen, dat het kind niet het enige slachtoffer is. De vrouwen zijn dat net zozeer als hun ongeboren kinderen. Er wordt vrouwen niet verteld, wat een ongeboren kind precies is. Ze krijgen niet precies te zien, wat een abortus eigenlijk betekent. Steeds grotere aantallen vrouwen, honderden, duizenden, ja tienduizenden hebben een geperforeerde baarmoeder, infecties of een kapotte baarmoeder. Vrouwen zijn gesteriliseerd, gecastreerd, allemaal als resultaat van een operatie waar ze niet genoeg over wisten.

Deze film en andere die misschien nog komen, moet iedere vrouw te zien krijgen voor ze toestemt in een behandeling van deze aard. Ik beschuldig de pro-abortusbeweging en alle andere samenzwerende bewegingen, die werkzaam zijn in de abortusindustrie, dat er bewust informatie wordt achtergehouden en vrouwen niet juist worden geïnformeerd over abortus. Ik daag al diegenen uit, die abortus mogelijk maken, om deze videoband, of van gelijke strekking, te laten zien aan vrouwen voor ze toestemming tot abortus geven. Ik weet er heel wat van af. Ik was in 1969 mede-oprichter van NARAL, een pro-abortusbeweging. En gedurende twee jaar stond ik aan het hoofd van een abortuskliniek. Sinds die dagen is de embryologie als vak ontstaan, waardoor we de foetus hebben leren bestuderen. Al die studies hebben zonder uitzonderingen aangetoond, dat het ongeboren kind een mens is, zoals wij allemaal en deel uitmaakt van de maatschappij. Het verwoesten van een mensenleven is geen oplossing voor een in wezen sociaal probleem. Wie zijn toevlucht neemt tot dergelijk geweld, vertoont wetenschappelijke armoede, erger nog: Ethische armoede. Ik kan niet geloven, dat wij Amerikanen, die mensen op de maan zetten, geen betere oplossing hebben, dan deze toevlucht tot geweld.

Ik geloof, dat wij ons allemaal samen moeten inzetten om onvermoeibaar te blijven zoeken naar een oplossing. Een oplossing waarin liefde hand in hand gaat met medeleven en ontzag voor die allergrootste prioriteit: "Het menselijk leven. Laten we allen, omwille van de mensheid nu meteen een einde maken aan al deze moorden."

**Bron :** <http://www.silentscream.org/>

Copyright "The Silent Scream" (1984)  
American Portrait Films  
1695 w. Crescent, Suite 500  
Anaheim, Ca 9280